

**Ἀναμνήσεις θεριναὶ
τοῦ ξυλίνου κουενέ.**

- Φ.— Περικλέτο, μέ' στή θρώμα
τῆς Ἀθήνας τριγυρίζεις ;
- Π.— Ἐπε τὸ Φάληρον ἀκόμα,
Φασουλῆ παραθερίζεις ;
- Φ.— Ναί, σ' τὸ Φάληρον ρεμβάζω
κί ὅλο σκέψης κατεβάζω.
- Π.— Καί τί σκέπτεσαι, κεράλι ;
- Φ.— Καί πολλά τε καὶ μεγάλα.
-
- Στέκω παρὰ θιν' ἄλος
κί ἦσυχος αἰγιαλός
μ' πρὸς σ' τὰ πόδια μου κυλῆ
καὶ θαρρεῖς πῶς μου γελᾷ.
- Π.— Ἐρχεται κανένας φίλος
σ' τὸ τραπέζι σου στομάλιος ;
- Φ.— Κρῦο τώρα κί ἔρημιά,
καὶ κανένας καὶ καμμιὰ
δὲν ἀφίνει τὴν Ἀθήνα
νέλλθῃ σ' τῆς ἄλός τὴν θίνα.
-
- Π.— Καί σὺ κάνεις ἐξοχὴ
μοναχός σου, δυστυχῆ ;
- Φ.— Μόνος μου χωρὶς αἰτία
μέσα σ' τὴ λευκὴ πλατεία
σάν στοιχειό καὶ φάσμα πλάνο
τὸν περιπατῶ μου κάνω.
-
- Π.— Καί ποῶς σ' ἀναγκάζει τάχα
μοναχός νὰ ρέβης, χάγια,
διχως δρᾷσι, διχως λίμα,
μ' πρὸς σ' τὸ σιγηλὸ τὸ κύμα ;
-
- Δὲν εἰζεύρεις, Φασουλῆ,
πῶς τὸ κύμα δὲν μιλεῖ ;
- Δὲν εἰζεύρεις πῶς ὁ φλοίσθος εἶναι μόνῃ τοῦ καλιὰ
κί ἔρχεται μ' ἄρρους καὶ σπάζει μέσα σ' τὴν ἀκρογιαλιὰ ;
Σὺ τὸ πρῶτιστον τὸ θρέμμα τῶν ρητορικῶν θρεμμάτων,
ποῦ σ' ἀρέσει λόγων δρᾷσι,
μὲ τοὺς φλοίσθους τῶν κυμάτων
δὲν μπορεῖς νὰ τὴν περάσης.
-
- Μὴ θαρρῆς; αὐτὰ πῶς ἔχουν τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὰ φύκια,
κί ἄδικα σ' ἐκεῖνα λές
τῆς πατρίδος σου τὰ δίχηρα
καὶ τῆς; λύπαις τῆς; πολλαῖς.
-
- Σάν δὲν ἔρχεται κανένας νὰ σοῦ λέῃ τὸνα κί ἄλλο,
μὴ νομίζης, παπαγάλο,
πῶς μ' μπορεῖς νὰ κουβεντιάζσης
μὲ τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης.
-
- Γιὰ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς
ὁ Ζαπίης εἶναι μόνο,
κί ἔχει σὺ, ἐπε φαμπαρόνο
τῆς λογάδος ἐποχῆς,
ποῦ πεθαίνειε γιὰ κουβέντα,
γιὰ φωνάκι καὶ Παρλαμέντα.

Ἐλα σ' τῶν κλεινῶν τὸ χάμμα
κί ἀνοίξε σάν πρὶν τὸ στόμα
τὸ στομάλιον, τὸ θρασύ.

Μὲ γιालούς καιρὸ μὴ χάνης
καὶ μὴ σφιγγεσαι νὰ κάνης
τὸν ρωμαντικὸ καὶ σὺ.

Φ.— Τί θαυμάσιος ὀρίζων,
ποῦ θαυδόνεται πᾶς ζῶν...
πάει πᾶ καὶ τοῦτ' ἡ σήζον,
ποῦ τὴν λένε καὶ σαιζόν.

Καὶ περνοῦν ὠρακα βράδρα,
νύκτες καλοκαιρινᾶς,
κί ἡ πλατεία μόνῃ κί ἄδεια
κί ἡ καρέκλαις ἀδεμανταῖς.

Φῶς λευκὸν μ' ἀποκοιμίζει
σεληνιακῶν ἀκτίων,
κί ἡ κενότης μ' ἐνθυμίζει
τὸ κενὸν τῶν ἀνθρωπίνων

Ἡ σαιζόν, ἐπε Περικλέτο,
πάει πάει... μὰ τί κρημιά...
πῶς ἐπέρασε κί ἐφέτο,
ἄψε σῦσας, παραχρῆμα.

Ἡ σαιζόν κί αὐτῆ, κεράλι
χάλασμένο καὶ χαζό,
ἔπερασε καθὼς τὴν ἄλλη
καὶ σὺ πάλιν εἶσαι ζῶ.

Ἐπέρασε κί αὐτῆ ξανά
χωρὶς ἀνησυχία,
καὶ τώρα χάσκουν ἀδεμανὰ
καὶ τὰ ξενοδοχεῖα.

Δὲν τρῶνε πᾶ, ἐπε Περικλῆ, λογιῆς λογιῆς ἰππῶτα ...
νὰ τὸ τραπέζι, ποῦ τρωγε κί ὁ Κόντες πότε πότε,
κί ἔπειτα πῆγαινε ποῦ λές σ' τὴν ὕπερα χορτάτος
κί ἔπειτα πῆγαινε νὰ δῆ πῶς πάει καὶ τὸ κράτος.

Ἐδῶ, μωρὸ ζωντόβολο, ποῦ ψάλλεις τὸ καρβέλι,
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει
τῆς νόταις ἐσχολιάζαν τοῦ καθενὸς Σατράπου
καὶ σ' τῶν ἀχρηστων τὸν σωρὸ τῆς ἐρριχταν χορτάτος...
ἐδῶ κί ὁ Στεφανόπουλος ἔτρωγε κάπου κάπου
κί ἔπῆγαινε σ' τὴν ὕπερα κί αὐτὸς μὲ τὸν Κορράττη.

Τώρα μὲ γράμματα ξανά τραβᾷ τὸν διάβολό του
κί Ἐποπτικὰ Συμβολικὰ σκοτιζοῦν τὸ μαλὸ του,
κί ἀνακαλοῦνται κατ' αὐτὰς δασκάλων μεταθέσεις
καὶ τεταμένως βλέπομεν τὰς τῆς Παιδείας σχέσεις.

Ἐδῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς γνωστοὺς τῶν ἔργων τῶν μεγάλων
τοὺς ἔβλεπα, Βαρῶνε,
νὰ πίνου καὶ νὰ τρῶνε,
κί ἔχόρταινα κυττάζονταν τὴν ὄρεξιν τῶν ἄλλων.

Ἐδῶ συχνάκις ἔβλεπα κομψὰς Ἀμαδράδας,
ἐδῶ ποῦ λές κί ὁ Ναύαρχος τῆς Ἀγγλικῆς ἀρμάδας

Έφαγε μιά βραδεμά,
κι' εγώ, μωρέ παιδιά,
μέ, τέτοιο τρόπο κ'ότταξά τον ξένο τον μεγάλο,
που λές ο Ναύαρχος εγώ πώς ήμου διχως άλλο.

Τώρα φλοιοβίζει σαν και πριν το κίμα, στραβοσκέλη,
ακτών κυματοπήλων,
μά' γα' φαγι δέν έρχεται κανείς έκ τών έν τέλει
και μητ' έκ τών προσφύγων.

'Σάρασε πνοή χειμώνος
θερινάς έλπίδας φρούδας,
κι' αναπνέω τώρα μόνος
τς' άρωματα τής Σούδας.

Κι' άν' στο Φάληρο δέν ήτο
μητ' έμεινη κακή μοίρα,
κι' άν δέν έφιλοτιμείτο
ν' αναπνέμω τόσα μύρα,
κι' άν δέν είχα κι' εγώ μάτη
συνεχώς να τά μυρίζω,
θα' ξεχνούσα, βρέ ψωρίτη,
πώς άκόμη Φαληρίζω.

Κύττα κύττα τί φεγγαρι,
που θαρρείς πως ήμερώνει,
κύτταξέ το με τί χάρη
τά νερά μας άγγυρώνει.

Φάτιζε την άκνηρία καθέρος κηφηνιαρού,
κι' όλ' ως λάμπου φωτεινά,
και τά πρώτα τάδεξανά
να τά βλέπω να γεμίζουν με το φως του φεγγαριού.

Κύτταξέ τί φεγγαράκι
και τί ελάστερη βραδεμά !...
πώς χαθείσε τάγεράκι
άπολό την άμμουδιά.

Λάμπει θάλασσα και γή,
μά κανέναν, κουνεντέ,
μήτε στου Τσελεμεντέ
δέν πηγαίνει για φαγι.

Π. — Βλέπεις, φίλε παπαρόβλα,
και την έρημη Καστίλα ;
Φ. — Ναι, την βλέπω... και λοιπόν ;
Κύτταξέ την σιωπών.
'Εκεί πέρα κατοικεί
κι' ο Σιμόπουλος ο πάνου,
και μελέταξ άπ' έκει
για καινούριους φόρους κάνει.

Π. — Σ' ου π'έταξες προς ύψη,
ώ σοφία σοβαρά,
βλέπ' έξ ύψους Ιλαρά
πώς κοντεύει να μάζε στρίψη.

Φ. — Κι' άν τά κάξ' αυτού του κόσμου
μζε έχώρισαν, ώ φως μου,
μζε έννοιε ραδιών
τό Ταξιόν τό κενόν.

Π. — 'Αμμ' τον είδες τον κομήτη ;
Φ. — Δέν τον είδα, στραβομούτη.
Λένε πώς τον είδαν έλλοι
με τά μάτια, με τό κιάλι,
πλην εγώ, βρέ Περικλέτο, τίποτα δέν είδ' άκόμη
και θαρρώ πώς κοροιδεύουν κουενενές Άστρονόμοι.

Κρηια, Περικλή, πο' ζούσε μ' έναν πόθο μέξ' στη σφαίρα
πώς άν γίνη καμμά μ' έρα
κάποια σύγκρουσι μεγάλη του κομήτη και τής γής
θα' τελείωνε για πάντα τέτοιος κόσμος ένοχός.

Τώρα λένε, κασιδιάρη,
πώς κι' άν τύχη να τρακάρη
ο τρανότερος κομήτης
κι' ο δικός μας ο πλανήτης,
τουτός ο ντουνηξ ο ψεύτης όπως είναι θ' άπομείνη
κι' ίσως κατ' μιά πεντάρα τό καρβέλι ν' άκριθήνη.

Νέο ξαφνικό μεγάλο
κι' ο κομήτης μάθε, τέρας,
πώς δέν είναι τίποτ' έλλο
πκρά καθάρως άέρας,

και με λύπη μου μεγάλην' στους ανθρώπους αναγγέλλω
πώς μπορεί νά τόν χωρέση και μικρού παιδιού καπέλο.

Π.—Πάει λοιπόν, τήν χάσασαι και τούτη τήν ἐλπίδα,
τήν μόνη μας παρηγοριά' σ' ὧν πάνω τήν κοιτίδα.

Κι' ἔς κλαίει κάθε δυστυχῆς
τοῦ κόσμου παροδίτης
τὴν συμφορὰν τῆς ἐποχῆς...
ἀέρας κι' ὄ κομητής.

Φ.—

'Αέρας ἢ παρηγοριά,
καὶ τῶρ' ἀπλόνομαι βαρεῖα
βαστώντας τὸ μακροῦταί μου.
Χίλιαι συγρούσεις κι' ἄν γενούσιν,
χίλιοι κομητῆς κι' ἄν φανοῦν,
τοὺς γράφω' σ' τὸ παπούτσι μου.

Και πάλι τὸ κουφάρι μας θά σέρνωμε σὰν πρῶτα
λαλοῦντες γὰρ τὸ Σύνταγμα και τὰ καθεστῶτα.
Και πάλι κόσμος γύρω μας οἰκτρὸς θά ταλανίζεται,
μὰ κῦτταζε τὴν Θύελλα πῶς' σ' τὰ νερά λικνίζεται.

Κι' ἐγὼ τὴν θάλασσα νὰ σκιρτῶ σὲ κύματ' ἀσχημένα
και φτύνω τόσων μας ἐχθρῶν και μισελήνων γένεια,
και λέω' μπρός' τὴν θάλασσα τὴν πικροκυματοῦσα:
φέρε τὴν τέλος, φέρε τὴν κι' αὐτὴν τὴν Ναυκρατοῦσα,
γὰρ τοῦ Φαλήρου τὰ νερά πλῶρη κι' αὐτὴ νὰ δάλη
και νὰ τὴν θάλασσα κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ περιγιάλι.

'Εμαθα πῶς ἀνεκλήθῃ
μέσῳ τῆς καταιγίδος
καὶ τῆς Δράμας ὁ Δεσπότης.
Κι' ἴδου' φώναξαν τὰ πλήθη
τοῦ Χριστοῦ και τῆς πατρίδος
λειτουργὸς και στρατιώτης.

Πάει κι' ὁ Δεσπότης Δράμας,
κι' ἔνα μοναχὰ μὲς μένει
νὰ τὸν βλέπωμε θλιμμένοι
και νὰ λέμε: συμφορὰ μας.

Νάτος ὁ Μητροπολίτης... μὲ τὰ χέρια σγκωμένα
τοὺς ἀγῶνας εὐλογεῖ,
και μὲ μάττα βουρκωμένα
χαίρε λέγ' ἠρώων γῆ.

Και μὲ τοῦτον τὸν παπὰ κάθε φρόνημα' ψήλωνει,
κι' ἐγὼ θάλασσα κἀποῦ χέρι
μὲ σταυρὸ και μὲ μαχαίρι,
ποῦ τὸ γένος εὐλογεῖ και τὸ κράτος φασκλώνει.

Και γέον τραῦμα κἀριον κι' ἀληθινὰ θαρῶ,
κι' αὐτὸς μετρεῖ, βρὲ Περικλῆ, μοναχὸς τί δουλεύει
πῶς ὁ Κορρηθῆς ἄρχισε γεραῖς νὰ δειγνῆ πλάταις
κι' ἀφίνοντας τὴν Αἰθιόπη πηγαίνει' σ' τῆς Δουκάτες.

Χαίρε φωνάζουνε, πῆτι Ντύκ, τρίς χαίρε, Στρατηλάτα,
κι' αὐτὸς μετρεῖ, βρὲ Περικλῆ, μοναχὸς τί δουλεύει
τὸ κράτος γὰρ παραγγελάει θὰ δώση στοργυλά
και λέει: σὰν τὸν Σάυλο: καλὰ, πολὺ καλὰ.

Πῶς σκοτίζει τὸ μαλό τοῦ,
και τὸν Στεφανόπουλο τοῦ

μόνο πάλι τὸν ἀφίνει
νὰ μὲς κἀν παραινέσεις,
κι' ἐποπτῶν μακρὰς ἐκθέσεις
νὰ πετῶ μὲς' σ' τὸ κοφρίν.

Φεγγαράκι λατρευτὸ,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω σὲ Σχολεῖα και μὲς' σ' τὰ γράμματα
και νὰ λέω: συφορέλα σ' ὅσους τρῶνε γράμματα.

Π.— Φεγγαράκι λατρευτὸ,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
και τὰ φεγγαράτικα τοῦ νᾶχη πάντα τὸ Κουβέρο,
και τὸν Φασουλῆ νὰ δένω
και σὰν μὲν ἴσῃ' Ἀθῆνα
και σὰν εἶναι παρὰ θῆνα.

Πρὸς τοὺς συμβούλους ἐπιστολὴ τοῦ Θεοτόκη τοῦ σεβνταλή.

'Στῆς Δουκάτες εὐρίσκομαι, φίλοι,
κι' ἄν κανένας Βεζύρης σὰς στείλῃ
καμμιὰ νῆτα μὲ τὸνο θρασύ
νὰ τοῦ' πῆτε μὲ χέρι: μεροῖ.

Τί' μπορῶ και' σ' τὸν Δράμας νὰ κάνω,
ἢ νὰ δάλω νερὸ' σ' τὸ κρασί,
και νὰ λέω' μπροστὰ' σ' τὸν Σουλτάνο:
Πατισόχ, και γὰρ τοῦτο μεροῖ.

'Ονειρέουμ' ἐδῶ' σ' τῆς Δουκάτες
πῶς ἐμπρός' μου κυλοῦν κολοσσοί,
μὲ κορμὰ πῶς γεμίζουν ἢ στραταῖς
και ζιφῆρης φωνάζω: τίς σὺ;

Τῶν δασκάλων τερβέλα συγχίζω
και Παιδείας λυσοπὸν μόλοσσοί,
'Εποπτῶν διατάγματα συχίζω
και σ' ἐκείνους φωνάζω: τίς σὺ;

Τοὺς ἐφῆδρους μ' ἀσκήσεις ἐξάρω
και πολέμου μὲ φλέγουσιν πυροσσί,
μ' ἔρωτοῦν ψευτομάχαις ἄν ἔξρω,
κι' ἀπαντῶ πῶς τῆς ἔξρω φαρσί.

Μὲ σπαθὶ κορτερό, γυμνωμένο,
μὲ τρουμπήτα' σ' τὸν Ράλλη καρσί
ἀποώρησι πάλι σημαῖνα
και γελώντας τοῦ λέω: τίς σὺ;

Πέρω δρόμο... ζυγοῦς θὰ τιναίξω,
στριχηθῆτε σ' ἐμὲ σὰν κισοί,
'σ' τὸ Μάρκο τραβῶ νὰ φωνεῖω
τοῦ Χαριδ τοῦ Μουλάου: τίς σὺ;

Ποῦ και ποῦ μὲ καμμιὰν ὀπερέτα
—σῆ! ποὺς ψεύτης τὸ κἀντο μισεῖ;—
παρκατῶ τὴν βαρεῖα μαγαζονέτα
και' σ' τὴν Γκέσσα λέω: τίς σὺ;

Καλὸν εἶναι Στρατοῦς νὰ συναίξω,
μὰ και τέρφης γαμὰ περισσῆ
'σ' τὴν Μαυζέλι τὴν Νιτοῦς νὰ συναίξω
και' σ' τὸν Ζῆπ νὰ ψελλίξω: τίς σὺ;